

<http://cgtcatalunya.cat/spip.php?article12643>

Sobre brúixoles, mapes i altres

- Actualitat - Articles opinió -

Date de mise en ligne : dimecres 18 d'octubre de 2017

Copyright © CGTCatalunya.cat - Tous droits réservés

Els que em coneixen saben que sóc una persona poc amiga d'allò que han anomenat "procés". De fet, els que em coneixen bé saben dels meus dubtes i de les meves reticències a la participació d'una part dels moviments socials en la política institucional. Però vist la proliferació d'opinions al voltant de l'actitud que ha pres la major part de l'anarcosindicalisme, intentaré jo també exposar de forma molt sintètica el que vinc pensant aquests dies.

La realitat actual que viu Catalunya no és una situació en la que ens trobem cada dia. Allò que s'ha anomenat "procés" ha desembocat en un conflicte polític de primer ordre, que ha implicat a amplis sectors de la població. Entre aquests, una part de la burgesia catalana. La contundència amb la que ha respòs l'Estat i la conseqüent resposta de la població han generat una situació d'excepcionalitat política en la que, mal que ens pesi, els i les llibertàries, ens hem hagut de posicionar.

Davant d'aquesta disjuntiva, s'han dibuixat diversos posicionaments. Per sort, penso que la CGT de Catalunya ha estat, i continua estant, a l'alçada del moment que vivim, sortint al carrer i plantant cara a aquesta escalada repressiva de l'Estat amb les eines que ens caracteritzen com a sindicat. Però també han sorgit posicionaments contraris a que una organització com la nostra engegui la seva maquinària de lluita per intervenir en aquest conflicte.

El primer d'aquests és el d'algunes de les companyes de fora de Catalunya. Un posicionament "equidistant", que no opina, i que quan ho fa, ho fa amb un to paternalista, amb un "vigileu què feu", no sigui que això entri en contradicció amb la puresa i la genuïnitat de la nostra organització. Potser, penso, el que en realitat no agrada gaire és que la CGT de Catalunya decideix i tingui iniciativa sense "comptar amb la resta de companys de l'Estat Espanyol". Dit d'una altra forma, posar en pràctica l'autonomia que com a organització anarcosindicalista ens hem dotat.

L'altre, que s'amaga darrere també un suposat purisme ideològic, és la d'aquells que reneguen d'una resposta anarcosindicalista en tant que el conflicte actual a Catalunya és de caire "polític". I no és que només sigui de caire polític si no que, a més, és un conflicte nítidament burgès. Un conflicte entre nacionalismes que no fa altra cosa que utilitzar la classe treballadora per a que sigui aquesta la que aboca la sang a les trinxeres mentre ells continuen guanyant diners als despatxos. Per continuar amb un "nosaltres també hem patit la repressió", justificant la seva inacció, com si la solidaritat fos una mercaderia intercanviable. Realment, penso que el que incomoda a aquest sector és que sigui l'independentisme qui hagi estat capaç de posar en escac a l'Estat i al règim del 78 i són incapaços d'assimilar que, nosaltres, en aquest moment no som l'agent polític principal. Cosa que, sincerament, tampoc ens hauria de venir de nou. Cal dir que, darrere d'aquest posicionament també hi ha aquells que simplement no es volen mobilitzar per vaguetat, o perquè ja els hi està bé que al seu "xiringuito" no canviï res perquè, d'altra forma, podrien perdre el control de les estructures que es pensen que controlen.

Bé, d'aquests posicionaments he de dir que he vist molt poca argumentació, i aquesta, escassa i poc profunda. Alguns articles que he pogut llegir s'han dedicat directament a difamar a les companyes i a qüestionar, sense cap tipus de base empírica o raonable, el posicionament actual de la CGT de Catalunya. He trobat a faltar en aquests escrits, més profunditat d'anàlisi, més humilitat i més sinceritat a l'hora d'expressar el que realment es vol expressar.

I és que sembla increïble que s'hagi de recordar, però estem parlant de registres, de violació de la correspondència, d'entrada i clausura de mitjans de comunicació, de tancament de pàgines web, de registres sense ordre judicial a seus d'organitzacions polítiques, de detencions, d'un exèrcit de 10.000 policies apostat al port de Barcelona, de violència policial desfermada contra la població i, des d'ahir, de dues persones empresonades per haver cridat a la mobilització. I dic que sembla increïble perquè que alguns que s'autodenominen llibertaris, o d'esquerres si es vol, continuïn parlant de "xoc entre burgesies" o afirmen que "això no va amb nosaltres" és, com a mínim, preocupant. Perquè si de veritat així ho veuen, tenim un problema molt seriós d'incapacitat de veure què passa més enllà de les quatre parets del nostre local i, per tant, una gravíssima inòpia de com intervenir en els conflictes socials que cada cop són més cruds i recurrents en el capitalisme. D'altra banda, és també preocupant perquè si no és així, aquest

Sobre brúixoles, mapes i altres coses

posicionament és una cínica excusa per a no fer absolutament res. I ja se sap, quan un no es posiciona davant un conflicte, en realitat s'està posicionant.

Així que, companys i companyes, sí, ens hem aturat. A mirar i a pensar. I hem consultat la nostra brúixola, i hem vist on és la direcció a la que volem arribar com a anarcosindicalistes. Però també hem consultat el nostre GPS, i hem mirat les coordenades on estem situats i allò que ens envolta, perquè com sabeu, si no saps on ets, una brúixola et serveix de poc. Els llibertaris i llibertàries entenem la solidaritat en si mateixa, i no com a moneda de canvi de res. I més encara quan aquesta repressió l'hem patida durant anys, dècades i fins i tot segles. La coneixem i per això tenim l'obligació moral de denunciar-la encara que no siguem nosaltres directament qui la patim. Perquè sabem que, aquesta repressió acabarà tocant a amplis sectors de la societat si no lluitem per aturar-la.

El dia 3 d'octubre a la nit, davant els meus dubtes sobre la vaga general, una companya em va dir "la revolució es fa amb el poble". I és veritat. Potser se'ns espatlla la brúixola, però tenim la certesa que la transformació de la societat no es fa amb guies i erudits, es fa baixant al carrer, plantant-se als centres de treball, lluitant amb el poble i treballant perquè sigui aquest el subjecte principal del canvi.

** Manuel Quesada és Secretari General de CGT Sabadell*

<https://lescebesdelaira.wordpress.com/2017/10/17/sobre-bruixoles-mapes-i-altres-coses/>